

Sygn. akt IV CSK 357/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. Z.

przeciwko E. Spółce Akcyjnej w B.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – A. Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt I ACa 416/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące
siedemset) zł oraz na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 1.800
(tysiąc osiemset) zł.**

UZASADNIENIE

Powód złożył wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując na konieczność wykładni art. 361 § 2 k.c. przez wyjaśnienie „pojęcia straty, które poszkodowany poniósł” oraz pojęcia „korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono” na tle okoliczności konkretnie wskazanych a związanych ze stanem faktycznym sprawy. Podniósł także, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia. Służy ona ochronie interesu publicznego; umożliwia zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wnoszenie przez Sąd Najwyższy wkładu w rozwój nauki prawa. Takie ukształtowanie przez ustawodawcę skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów warunkujących merytoryczne rozpoznanie.

Określony w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymóg uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełniony, jeśli skarżący wykaże, że: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W ocenie Sądu Najwyższego, w niniejszej sprawie nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Prawidłowe powołanie się na tę przesłankę wymaga wykazania, że określony przepis stanowi źródło poważnych wątpliwości interpretacyjnych, przy czym nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ. i z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, umożliwiając analizę, czy przyczyny rozbieżności nie są skutkiem odmiennych okoliczności faktycznych oraz czy wykładnia dokonana przez sąd drugiej instancji jest sprzeczna z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Niezbędne jest także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Skarżący nie wykazał również, że wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta rozumiana jest jako ewidentna i kwalifikowana zasadność wniesionej skargi, możliwa do stwierdzenia bez potrzeby prowadzenia złożonych rozważań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, niepubl., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl. oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy rozstrzygnął zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 1 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490, t.j.).